

ZRCADLO

Výtvarné a literární práce studentů vrchlabského gymnázia

Ivan

Cesta tam a zase zpátky

Dvanácté vydání Zrcadla je zaměřeno na studentskou publicistiku. **Kateřina Ryšavá (4. B)** oslovila mladého

cestovatele **Ivana Mitruse**, který se před nedávnem vrátil z cesty napříč Evropou. Katka i Ivan pocházejí z Martinic v Krkonoších, i proto se rozhovor nese v přátelském duchu. Je příznačné, že Ivan z malých Martinic vyrazil na iniciační cestu do velkého světa.

Ocitl se v neznámém prostředí samojediný, přesto jednoho dne zaslechl, jak někdo volá: „Ívan, Ívan!“ Přestože se cestou setkal hlavně s lidmi, kteří mu pomáhali a starali se o něj jako o vlastního, byl překvapen, že ho někdo volá jménem. Divil se, dokud nepochopil – prošel Evropou po trase E1 (anglicky vyslovíme [ívan]). Výběrem trasy E1 si vybral sebezpoznání.

Jan Salvét a Jan Krejčí

Ahoj Ivane, vítám tě zpátky v Martinicích, máš v nohách téměř 9 000 km, podařilo se ti přejít Evropu ze Sicílie až na nejsevernější pevninský bod Evropy – norský Nordkapp. Jak tě napadlo, že by ses mohl vydat na takové dobrodružství?

Ten nápad přišel už o rok dřív, když jsem pracoval v Irsku. Jeden víkendový den jsem objevil mapu s dvanácti dálkovými trasami, a když jsem viděl právě tuhle (E1 – anglicky se čte [ívan]), řekl jsem si, že ji jednoho dne musím uskutečnit. Už od dětství mě totiž lákaly severské země a chtěl jsem zažít nějaké dobrodružství. Jen jsem nečekal, že to bude takhle brzy.

Jak reagovala tvoje rodina, když jsi jim oznámil, že se chceš vydat na tak dlouhou cestu?

Můj táta byl od začátku nadšený, protože dobrodružného ducha jsem zdědil po něm. Mamka tomu nejdřív nepřikládala žádnou váhu, protože takových potřeštěných nápadů jsem měl několik, avšak nikdy jsem je nedotáhl do konce. Jakmile jsem byl na cestě, tak už mě podporovala i ona.

Jak ses připravoval? Trénoval jsi chození pěšky po Česku, čerpal jsi ze zkušeností ostatních, četl sis, co to vše obnáší nebo ses do toho prostě vrhl?

Svoje zkušenosti jsem moc neměl. Občas jsem na nějakou cestu vyrazil, ale třeba jen v rámci dvou dnů. Byly to spíš spontánní výlety do 100 kilometrů. Zkoušel jsem, kam se dá odtud z Martinic pěšky dojít.

Inspiroval tě příběh nějakého konkrétního spisovatele?

Hodně se mi líbil příběh Matěje Balgy z Hodonína, nevím, jestli to byla inspirace, možná nějak podvědomě jo. Matěj vyrazil za svou bývalou přítelkyní na bazarovém kole do Jižní Koreje. Až tam si uvědomil, že jeho vysněná slečna na něj už nečeká. A tak se rozhodl podniknout cestu kolem světa na kole.

Své putování jsi zahájil 30. ledna 2020, ale hned po tvém startu se v Itálii dramaticky začal šířit koronavirus, dokonce ses dostal do karantény. Jak pandemie ovlivnila tvou cestu?

Pro mě to ze začátku bylo hodně těžké. Nejdřív jsem myslel, že před celou situací uteču, ale to jsem se spletl. Vyrážel jsem na cestu v době, kdy se začaly teprve objevovat informace o nějakém záhadném viru z Číny a najednou byla epidemie i v Itálii, zpočátku na tom byla nejhůře v Evropě. Lidé tam měli tvrdý lockdown, nemohli vůbec chodit ven, a tak na mě často volali policii. Vždycky jsem se s nimi nějak domluvil, ale pak jednou mi řekli, že pokračovat nebudu moci, že mě pošlou zpátky do Česka. Tak to jsem měl opravdu strach, že moje cesta skončí tak brzy, ale naštěstí se policie zároveň snažila najít řešení. Našli mi Itala Francesca, který byl napůl Čech, vedl pro děti kroužek karate, a tak mi byl schopný poskytnout tělocvičnu, ve které jsem si odbyl čtrnáct dní karantény. Po ní jsem dalších 26 dní strávil u Francesca v bytě, než jsem mohl pokračovat. Celkem se moje putování na tomto místě zastavilo na 40 dní.

Pěšky jsi šel sám, nelitoval jsi někdy, že jsi přeci jen neměl s sebou nějakého parťáka, někoho, s kým by sis mohl popovídat?

Nelitoval jsem toho, protože ačkoli jsem vyrážel sám, tak nikdy jsem si sám nepřipadal. Samota je občas dobrá. Když jí začínalo být příliš, téměř vždy jsem potkal někoho, s kým jsem se dal do řeči. Tato setkání mě nabíjela energií.

Všechny potřebné věci na rok a půl života jsi měl v jednom batůžku. Co za vybavení jsi v něm měl a kolik batoh vážil?

Bez jídla a pití to bylo okolo 12 kilogramů, měl jsem tam samozřejmě stan, spacák a karimatku. Z oblečení jsem měl spodní prádlo, ponožky, dvě trička, mikinu, péřovou bundu, čepici, rukavice, protože občas byla zima. Dále základní hygienu, lékárničku, plynový vaříč, nádobu na vaření a kartuše.

Jak sis zajišťoval pitnou vodu?

Třeba v Itálii bylo hodně fontánek s pitnou vodou, které jsem potkával pravidelně každý den, ale v Německu s tím byl celkem problém. Měl jsem s sebou i vodní filtr, avšak ne vždy se mi chtělo filtrovat, protože proces filtrace je poměrně pomalý (1l cca 10 minut). Nakonec jsem si doplňoval vodu většinou na hřbitovech, nebo od místních lidí, které jsem poprosil.

Přešel jsi celkem 6 zemí – Itálii, Švýcarsko, Německo, Dánsko, Švédsko a Norsko. Kde se ti krajina líbila nejvíce? Které hory tě okouzly?

Řekl bych, že nejintenzivnější zážitek mám z Itálie, bylo to pro mě něco nového, všechno jsem viděl poprvé. Postupně jsem si na to, že se krajina měnila každým dnem, zvyknul, takže už to pro mě nebylo tak ohromující. Ale třeba Apeniny mě velmi překvapily. Moc se o nich nemluví, každý si ve spojitosti s Itálií představí spíš Alpy. Ty mi přišly krásné ve Švýcarsku. Také nemůžu zapomenout na Norsko. Skandinávské pohoří často působí jako pustina. Příroda tam je opravdu divoká a není nezvyklé, že několik dní nepotkáte člověka.

Ve které zemi se k tobě místní chovali nejhlavněji, je něco, co tě na jejich chování překvapilo, co není u nás tolik běžné?

Itálii jsem slyšel už předtím, že tam jsou moc laskaví lidé, ale musím říct, že mě velmi mile překvapilo Německo. Lidé tam byli neuvěřitelně pohostinní stejně jako v Itálii. Kolemjdoucí se se mnou rádi dávali do řeči. Zajímalo je, kam jdu. Často mě zvali k sobě domů na večeři, nabízeli mi přespání i teplou sprchu. Právě na cestě jsem si uvědomil, jak tyto základní věci, které jsou v normálním životě běžné, jsou velkými dary. Těžko říct, jak by to vypadalo u nás, jestli by lidé byli také tak vstřícní.

Pamatuješ kolik kilometrů jsi nejvíce ušel za jeden den?

Ano, bylo to 66 kilometrů. Ten den ráno jsem se probudil za polárním kruhem v jedné z norských chatek, ve kterých jde nocovat za drobný příplatek. Cítil jsem se vyspalý, tak jsem si řekl, že budu pokračovat. Popošel jsem kus pěšky, pak jsem se poprvé podíval na mobil. Teprve v ten moment jsem zjistil, že je půl druhé ráno, přitom už bylo všude světlo. Byl jsem sice trochu překvapený, ale vracet do postele jsem se už nechtěl. Ten den jsem šel pěšky celých 20 hodin.

Měl jsi na cestu nějakou zbraň?

Trekingové hole, to byla asi největší zbraň a malý kapesní nožik (smích).

Musel ses někde brodit?

Brodil jsem se téměř denně, protože ne vždycky byl ve Skandinávii přes řeku most. Když tál sníh, tak řeky byly divoké, ale pokaždé jsem si cestu na druhý břeh našel. Boty a lehoučké oblečení během chůze zase doschnou.

Za těch 545 dní jsi prochodil 6 párů bot. Přímě k botám se váže jedna příhoda, přiblížíš nám ji?

Když jsem si v Itálii objednával své druhé boty, tak už doručování bylo kvůli covidu trochu pozdržené. Musel jsem na ně čekat 10 dní, dokud mi nepřišla zpráva, že moje boty jsou k vyzvednutí. Než jsem vyrazil na poštu slavnostně jsem své staré boty vyhodil a šel bosky. Tam jsem si vystál frontu, aby mi oznámili, že mé boty tam nejsou! Dohledal jsem, že by měly být ve sto kilometrů vzdáleném městě. Bez váhání jsem se tam bosý vydal. Opět jsem vystál na poště frontu, aby mi oznámili, že mé boty tam také nemají!!! Když mě viděli, odkázali mě alespoň na velkosklad, odkud kurýři vozí zboží. Ujala se mě tam jedna paní, která zjistila, že před několika minutami byla moje zásilka vypravena do města, kde jsem na ni předtím 10 dní čekal. V ten moment jsem si připadal jako v nějaké komedii. Absurditě situace jsem nemohl uvěřit, ale smál jsem se tomu. Nad takovými věcmi se nemá cenu zlobit. Naštěstí se podařilo kontaktovat kurýra, aby balíček nevykládal, takže mi ho večer přivezl do města, kde jsem zrovna byl. Další kurýr mě pak odvezl na nádraží, i pro něj to byl zážitek setkat se s někým jako já.

I přes všechny překážky se ti podařilo cestu dokončit. Co se v tobě odehrávalo, když jsi 29. 7. 2021 opravdu stanul na nejsevernějším bodě Evropy – Nordkappu?

Ty pocity byly hodně zvláštní. Několik dní předtím mi to, že se má cesta blíží ke konci, vůbec nedocházelo. V hlavě jsem si představoval, jaké to asi bude. Když jsem svou trasu dokončil, tak ze mě vytryskly všechny emoce. Bylo to hodně silné, ale ve skutečnosti jsem nevěděl, jestli to byla radost nebo smutek, protože jsem na cestě strávil rok a půl života. A byl to ten nejlepší rok a půl mého života. Takže mi bylo trochu líto, že to končí. Na druhou stranu jsem se strašně těšil domů. Byl to hodně emotivní okamžik, když jsem spatřil nejsevernější bod Evropy, Nordkapp. Měl jsem radost, že jsem to dokázal.

Co se za ten rok a půl změnilo?

Řekl bych, že se mi úplně změnil pohled na svět. Více si uvědomuji, že si máme opravdu hodně vážít věci, které běžně máme. Když si dávám sprchu, pokaždé si říkám, jaké je štěstí, že tohle máme. Také nemám rád, když se vyhazuje jídlo. Dále mi za tu dobu, co jsem byl pryč dorostly vlasy, které jsem si před svým startem nechal úplně ostříhat. Rád bych je nechal ještě chvíli růst, abych je mohl darovat na dobročinné účely.

Co ti cesta dala, co ses naučil nebo o sobě dověděl?

Začalo mě bavit učit se jazyky, ale je to pro mě strašně náročný koníček. Je to zajímavé, ve světě je tolik různých národností a mluví se tolika různými jazyky. Také jsem rád, že jsem si vyzkoušel na cestě soběstačnost a získal větší sebejistotu. Víím, že teď bych si uměl sám líp poradit i v neočekávaných situacích.

Jak probíhal tvůj návrat domů?

Cestu domů jsem dopředu neplánoval. Když jsem byl na Nordkappu, tak jsem ho sice nechtěl opouštět, ale zároveň se mi chtělo domů. Nakonec se mi podařilo chytnout fantastický stop, kterým jsem jel několik set kilometrů na jih až ke švédským hranicím, kde jsem přešel z Norska do Švédska. Tam už to bylo jen kousíček k mému švédskému kamarádovi, se kterým jsme společně jeli jeho autem do Stockholmu, odkud jsem už letěl domů. O mém návratu věděl jen táta, který mě odvezl z letiště a můj brácha, který mi doma otevřel dveře. Můj návrat samozřejmě nikdo nečekal. Bylo vtipné pozorovat výrazy babičky, dědy i mamky, protože nejdřív nevěděli, kdo to před nimi stojí, nebo co se děje. Pak když jim to skutečně došlo, byl to opět silný okamžik pro ně i pro mě.

Máš v plánu své zážitky přiblížit dalším lidem třeba ve formě knížky?

Zatím připravuji besedy, ale mám i bohaté zápisky ve svém deníku. Byl bych rád, kdyby se mi to podařilo později s odstupem času shrnout do knížky.

Máš chuť vyrazit na další cestu?

Tak teďka zatím ne (smích), momentálně jsem tím cestováním uspokojený, ale myslím si, že mě to zase jednou popadne. I ta cesta musí být spontánní, musí tam být ten signál, který jsem měl v Irsku, když jsem objevil mapu s dálkovými trasami. Najednou jsem věděl, že tu cestu prostě podniknu. Tak moc silný impuls to musí být.

Kateřina Ryšavá (4. B)

Jak šel s Ivanem čas

Ivan Mitrus na nejsevernějším místě Evropy

